



BÓG KRÓL MIŁOŚĆ HONOR OJCZYŻNA

WIARA TRADYCJA SZLACHTETNOŚĆ WOLNOŚĆ

A.D.2020 - ROK ŁOKIETKOWY ZJEDNOCZENIA KORONY KRÓLESTWA POLSKIEGO

KONWOKACJA

ZWOŁANIE

Króla Polski Leha XI Wojciecha Edwarda I

na odnowienie

Ślubów Lwowskich

Króla Jana II Kazimierza

A.D.2020



A.D. 1656 - A.D. 2020

do odczytania

w dniu 1 kwietnia A.D.2020

w 364 rocznicę Ślubów Lwowskich Króla Jana II Kazimierza

w Kapliczce Matki Bożej na Winnicy



w Parafii Podwyższenia Krzyża Świętego

w Zielonej Górze przy ul. Aliny 17

przez Króla Polski elekta Leha XI Wojciecha Edwarda I

z Rodu Leszczyńskich

**„Ojcze, spraw, aby wszyscy stanowili jedno” — Ut unum sint (por. J 17, 21)
„Błogosławieni, Pokój czyniący, albowiem nazwani będą Synami Bożymi”**

My, z Bożej łaski i woli Sejmu Walnego Elekcyjnego, obrani na Króla elekta dnia 16 lipca A.D.2016 w Gdańsku-Oliwie, w Święto Matki Bożej Szkaplerznej, Król Polski - Lehii, elekt Najjaśniejszej Rzeczypospolitej Polaków, Lachów, Lechów, Lehitów, Sarmatów, Wenedów; Wielki Książę Litewski, Ruski, Kaszubski, Pruski, Mazowiecki, Żmudzki, Kijowski, Wołyński, Podolski, Inflancki, Smoleński, Siewierski, Czernichowski, Śląski, Łużycki, Obodrycki, Wielecki, Lutycki; Książę Lotaryngii i Barrois, Książę Bari i Rosano

etc., etc., wszem wobec i każdemu z osobna, komu to należy wiedzieć, niniejszym zwołujemy Urzędników i Poddanych Królestwa Polskiego na Uroczystą Msze Świętą do Zielonej Góry do Kaplicy Matki Bożej na Winnicy, podczas której zostaną przez Nas odnowione Śluby Lwowskie Króla Jana II Kazimierza z Roku Pańskiego 1656.

Rok obecny A.D.2020 jest Rokiem Zarazy na podobieństwo zarazy lat 1313-1315 panującej w Europie. Wówczas to dotarła również do Zielonej Góry zaraza morowa (prawdopodobnie dżuma) i prawie doszczętnie wyludniła miasto. Tylko nieliczni mieszkańcy, którzy opuścili mury miasta i schronili się na zalesionym wzgórzu leżącym na południu miasta, gdzie pobudowali sobie prowizoryczne szałas, uratowali się od zagłady.

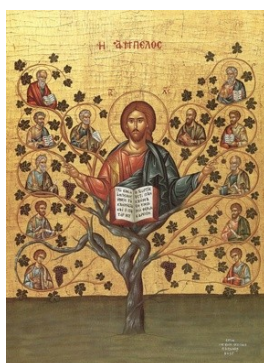
„Zielona Góra leży na północnym stoku Wału Zielonogórskiego, 10 km od Odry. Już w średniowieczu na nasłonecznionych stokach uprawiano winorośl i produkowano wino. Szczególnie dobrym miejscem uprawy był południowy stok Wału, nazwanego później Winnicą. Był on przez długi czas poza osadą, a potem miastem. Pergamin księcia głogowskiego Henryka IV wymienia po raz pierwszy w 1310 roku Zieloną Górę jako „civitas” - miasto. Jako osada istniała już w XIII wieku i należała do Piastowskiego Księstwa Głogowskiego.

Prawdopodobnie podczas pobytu księcia Konrada w 1272 roku zapadła decyzja budowy kościoła św. Jadwigi, który konsekrowano 03.10.1294 r. za rządów prawnuka św. Jadwigi - księcia Henryka III”.

Vide: <http://parafianawinnicy.pl/wczesne-dzieje-naszej-kapliczki>

Opatrzność sprawia, że Śluby Lwowskie A.D.2020 odnowimy w miejscu szczególnym, tj. w Winnicy, nawiązującej do Biblijnej Winnicy Pańskiej.

Geneza określenia „Winnica Pańska”



Starożytny Izrael był krainą winnic. Nawet dzisiaj osoby podróżujące przez górzyste rejony położone w centralnej części Ziemi Świętej mogą zobaczyć ich wiele. Uprawa winorośli na terytorium Palestyny upowszechniła się pod koniec drugiego tysiąclecia przed Chrystusem, co miało związek z budową tarasów

(por. Iz 5,2), karczowaniem lasów oraz rozwinięciem systemu nawadniającego (por. Joz 17,15). Winorośl uprawiano w Judei (Lb 13,22-24; Iz 5,1-20), Samarii (Sdz 21,21; Jr 31,5), Galilei i dolinie Jizreel (I Krl 21,2), a także na terenie Zajordania (Iz 16,8) oraz w Moabie (Iz 16,8) i w Edomie (Iz 63,1-2; Jr 49,9).

W Izraelu przeważnie uprawiano czerwone winogrona (por. Rdz 49,11). Założenie winnicy na kamiennej glebie Palestyny wymagało wielu zabiegów przygotowawczych i pielęgnacyjnych. Trzeba było najpierw oczyścić ziemię z kamieni, otoczyć murem, zbudować wieże strażnicze by ochronić winnicę przed złodziejami. Potem należało krzewy okopać, a pędy poprzycinać (por. Iz 5,1-3). Wszystkie te prace wykonywał nie tylko sam właściciel, ale także jego rodzina i najemnicy (por. Mt 20,1-16). Jesienne zbiory winogron przypadające na przełom września i października rekompensowały podjęty trud i były czasem radości (por. Sdz 9,27; Iz 16,9-10; Jr 48,33; Ps 104,15). Zebrane owoce rozgniatano w tłoczni, a sok zlewano do dzbanów (Jr 13,12) i bukłaków (Mk 2,22; Mt 9,17). Wino było jednym z podstawowych produktów spożywczych (Syr 39,26), ale używano go także jako środka leczniczego (por. Łk 10,34), a w połączeniu z ziołami także jako środka znieczulającego (por. Mk 15,23). Posiadanie własnej winnicy (Sdz 21,20-21; Ps 128,3) postrzegano jako znak pomyślności i pokoju (I Krl 5,5), zaś obfitość wina „rozweselającego serce człowieka” (Sdz 9,13; Koh 9,7) było wyrazem dobrobytu płynącego z boskiego błogosławieństwa (Rdz 27,28; Pwt, 7,12-13; I Krl 5,5; Jl 2,2-3). (...)

A zatem metafora winnicy podkreśla nie tylko szczególną pieczę, jaką Bóg otacza swój lud, ale także zwraca uwagę na brak spodziewanych owoców tej troskliwości?

Rzeczywiście! Zarówno przywołany fragment Psalmu jak i omawiany fragment Księgi Izajasza kładzie nacisk na wyjątkową relację, jaką Bóg utrzymuje ze swoim ludem. Oba teksty podkreślają wybranie oraz opatrnościową opiekę. Już pierwsze słowa „Pieśni o winnicy” zdradzają, że tematem utworu jest „miłość właściciela do winnicy” (Iz 5,1). Jednocześnie oba fragmenty zwracają uwagę na niewspółmierny do podjętych przez gospodarza starań plon:

„Ja zasadziłem cię jako szlachetną latorośl winną — szlachetny szczep! Jakże więc zmieniłaś się w dziki krzew — zwyrodniała latorośl!?” (Jr 2,21).

Oś przewodnią „Pieśni o winnicy” stanowi użyty siedmiokrotnie czasownik asar — „czynić, wydać owoc” (w. 2 [2x]; 4a [2x]; 4b [2a]; 5a). Najpierw sześć razy określa on trud włożony przez właściciela winnicy w jej utrzymanie i rozkwit. Ten wysiłek to zarazem wyraz miłości, która nie jest tylko uczuciem, ale także wynikającym z niego konkretnym działaniem. Na miłość trzeba jednak odpowiedzieć miłością. A tego zabrakło, gdyż winnica nie wydała oczekiwanego owocu.

Cierpkie jagody nie wyrosły zatem z winy właściciela winnicy, który dołożył wszelkich możliwych starań sadząc i pielęgnując ją (por. Ez 17,5-6). Wina leży po stronie winorośli. Mimo sprzyjających warunków winnica wydała złe owoce. Z tego też powodu miała zostać zniszczona, co w Psalmie 80 już się dokonało. Dlatego też „Pieśń o winnicy” bardziej niż prorocstwem ukazującą nadciągającą karę jest retrospektywną teologią historii i stanowi odpowiedź na postawione w psalmie pytanie: „Dlaczego więc zburzyłeś mury swej winnicy, by każdy przechodzień mógł grabić jej owoce? Leśne dziki ciągle pustoszą jej wnętrza, a polne zwierzęta wciąż ją obgryzają!” (Ps 80,13-14). To nie słabość Jahwe czy Jego opieszałość (por. Prz 24,30-

34), lecz występne i bezowocne życie ludu doprowadziło do klęski narodu przedstawionego jako „Winnica Pańska”.

Nowy Testament podejmuje obecny w Starym Testamencie motyw „Winnicy Pańskiej”. Dokonuje przy tym jednak istotnej zmiany: miejsce „Ludu Bożego” zajmuje „Nowy Lud Boży”. Jezus doskonale znał starotestamentowe teksty posługujące się metaforą winnicy (zwłaszcza: Iz 5,1-7; 27,2-6; Jr 2,21; Ez 15,1-8; Oz 10,1-2; Ps 80,9-20) i zapewne nieraz do nich się odwoływał w swoim nauczaniu (por. np. Mt 20,1-11). Wymownym tego przykładem jest wygłoszona krótko przed męką „Przypowieść o przewrotnych rolnikach” znana także jako „Przypowieść o dzierżawcach winnicy”. Występuje ona u wszystkich synoptyków (Mk 12,1-12; Mt 21,33-46; Łk 20,9-20).

Sięgnijmy po dwunasty rozdział Ewangelii Marka. Tutaj — podobnie jak w Księdze Izajasza — właściciel również zakłada winnicę (Mk 12,1; por. Iz 5,2). Robi to z wielką starannością i pieczołowitością, dbając o wszystkie szczegóły, po czym oddaje winnicę w dzierżawę i wyjeżdża (Mk 12,2). W odpowiednim czasie posyła jednak sługi, by odebrać należną mu część zysku. Sługa zostaje jednak pobity i wraca z pustymi rękami. Pan wysyła więc drugiego sługę, ale ten został zraniony i znieważony. Trzeciego sługę spotyka śmierć z rąk dzierżawców. Podobny los spotyka kolejnych posłańców (Mk 12,3-5). Gospodarz posyła więc swojego syna — „jedyne” i „umiłowanego” — ufając, że jemu nie stanie się żadna krzywda (Mk 12,6). Niestety, po krótkiej naradzie zostaje on zabity i wyrzucony poza granice winnicy (Mk 12,7-8).

Starotestamentowe figury Kościoła.

Bez wątplenia „Pieśń o winnicy” posłużyła za wzorzec dla „Przypowieści o dzierżawcach winnicy”: podobny — a nawet wręcz identyczny! — jest opis założenia winnicy; w obu fragmentach następuje zmiana atmosfery — pełne nadziei oczekiwanie przechodzi w gorzkie rozczarowanie; równie surowa w obu tekstach jest kara; zarówno słuchacze pieśni jak i przypowieści zaproszeni są do włączenia się w wydanie wyroku poprzez stawiane im pytania. Oba teksty nie tylko są do siebie podobne, ale również wzajemnie się uzupełniają. „Przypowieść o przewrotnych rolnikach” jest wręcz kontynuacją „Pieśni o winnicy”, wszak największym przejawem miłości i troski Boga o swoją winnicę — Izraela — było posłanie do niej „jedyne” i „umiłowanego” Syna — Jezusa Chrystusa — który jednak został zabity i z niej wyrzucony.

Przypowieść kończy dialog Jezusa ze słuchaczami. Na pytanie: „Cóż uczyni właściciel winnicy?” pada odpowiedź: „Przyjdzie i wytraci rolników, a winnicę odda innym!” (Mk 12,9). Przekazanie winnicy nowym dzierżawcom wskazuje nie tyle na definitywne odrzucenie całego pierwszego „Ludu Wybranego” — „Izraela”, co raczej stanowi wypełnienie zapowiedzi Izajasza: „Oto teraz nadszedł czas, gdy Nowy Izrael — czyli Kościół — zapuścił korzenie, wypuścił pączki i kwiaty, a swoimi owocami napełnił całą ziemię!” (por. Iz 27,6). Tak więc możemy na podstawie przedstawionych tekstów zobaczyć raz jeszcze, jak Nowy Testament uobecnia się w Starym, a Stary wypełnia się w Nowym.

Na koniec warto postawić jeszcze jedno ważne pytanie: Jakie przesłanie dla współczesnego Kościoła kryje się w analizowanych dziś tekstach?

Zarówno słuchacze pieśni Izajasza jak i słuchacze przypowieści Jezusa stopniowo uświadamiali sobie, że to właśnie oni są ową „winnicą”, od której oczekuje się konkretnych owoców. Miłość Boga domaga się odpowiedzi w postaci miłości.

Warto w tym miejscu wspomnieć jeszcze jeden starotestamentowy tekst — „Przypowieść o winorośli”, jaką znajdziemy w piętnastym rozdziale Księgi Ezechiela (Ez 15,1-8). Oscyluje ona wokół głównego tematu, który sprowadza się do kwestii: „Czym winorośl góruje nad jakimkolwiek innym drzewem liściastym?” (por. Ez 15,2). Nie ulega najmniejszej wątpliwości, że tym, co wyróżnia winny krzew jest wyłącznie jego owoc! Bez niego winorośl pozostaje bezużyteczna, co jednoznacznie sugeruje retoryczne pytanie: „Czyż weźmie się z niego drewno, by uczynić jakiś przedmiot? Czyż użyje się go do zrobienia kołka, aby na nim zawiesić jakieś naczynie?” (Ez 15,3). Winnica nieprzynosząca owocu stanowi jedynie źródło drewna opałowego (por. Ez 15,4-5). Ta wzmianka stanowi — podobnie jak teksty Izajasza — ostrzeżenie przed surową karą dla Izraela — bezowocnej „Winnicy Pańskiej” (por. Ez 15,6-8).

Nowotestamentowym odpowiednikiem piętnastego rozdziału Księgi Ezechiela jest piętnasty rozdział Ewangelii Jana, w którym Jezus mówi do swych uczniów: „Ja jestem krzewem winnym, wy — latoroślami! Kto trwa we Mnie, a Ja w nim, ten przynosi owoc obfity, ponieważ beze Mnie nic uczynić nie możecie! Ten, kto we Mnie nie trwa, zostanie wyrzucony jak winna latorośl i uschnie! Potem zbiera się ją i wrzuca do ognia, i płonie!” (J 15,5-6). Sama przynależność do Kościoła jeszcze nie gwarantuje sukcesu. Jedynie trwałość i żywa więź z jego Założycielem pozwala przynosić oczekiwane owoce. Tylko w Nim, z Nim i przez Niego buduje się Kościół — Lud Nowego Przymierza.

Vide: <https://biblia.wiara.pl/doc/4297911.Winnica-Panska/12>

Tegoroczne Śluby Lwowskie są ograniczone tzw. Stanem Zagrożenia Epidemicznego a konkretnie faktem, że na Mszy Świętej nie może być obecnych więcej niż 50 osób. Stąd wyznaczamy Koordynatora dla tej Uroczystości w osobie J.W. Mariana Redesa, który będzie koordynował liczbę osób biorących udział w tzw. Asyście Królewskiej.

Victoria in Jesu Christo!

Dano 18 marca A.D.2020 w Myszkowie, na Ziemi Korony Polskiej, w Piątym Roku Naszego Panowania.



Leh XI Wojciech Edward I Rex Poloniae-Lehiae



Teksty
„Ślubów Lwowskich”
Króla Jana Kazimierza

(Po łacinie w oryginale, po polsku z niewielkimi uwspółcześnieniami)

Wersja po łacinie

Magna Dei Hominis Mater, & Virgo Sanctissima!

Ego JOANNES CASIMIRUS, Tui Filii Regis Regum, ac Domini mei, Tuaque miseratione Rex, Sanctissimis Tuis advolutus pedibus, Te in Patronam meam, meorumque Dominorum Reginam hodie deligo, atque me meumque Regnum Poloniarum, Magnum Ducatu Lithuaniae, Russiae, Prussiae, Mozoviae, Samogitiae, Livoniae, Czernichowiae, &c. Exercitus utriusque Gentis, Populos universos, Tuae singulari Tutelae atque Patrocinio comendoque. Tuam ope ac misericordiam, hoc in calamitoso ancipitique Regni mei statu, contra hostes Sanctae Romanae Ecclesiae supplex imploro. Et quia maximis obligatus beneficiis Tuis, impellor una cum Gente mea, ad novum idque fervidum Tibi serviendi desiderium promitto deinceps, meo, Satraparum, Populorumque meoru nomine, Tibi, Tuoque Filio Domino IESU Christo, me, cultum ubique & honorem Tuum per ditiones Regni mei omni studio propagaturum. Promitto preaterea ac voveo, me, ubi preapotenti Tua intercessione, & Filii Tui magna miseratione de Hostibus & preacipue Suecis victoriam obtinero, apud Santa Sedem Apostolicam procuraturum, Tibi, Tuoque Filio, in gratiarum actionem, ut dies hic quotannis solennis & festus, idque in perpetuum habeatur, daturumque cum

Episcopis Regni mei operam, ut id, quod promitto, a populis meis impleatur. Cum vero (magno animi mei dolore) luculenter videam, propter gemitum & oppressionem hominum conditionis plebeiae, in Regna mea, immissa a Tuo Filio justo Judice flagella, pestis, bellorum & aliorum malorum per hoc septennium; Promitto insuper ac voveo, me serio cum universis Ordinibus, pace constituta, rationes omnes initurum, ut a gravaminibus injustis & opressionibus, Populus Regi mei eximatur. Fac o misericodissima Regina & Domina, sicut eam mentem mihi ad haec concipienda Vota dedisti, ita gratiam apud Tuum Filium, ad eadem implenda impetres.

Similiter quoque factum a Senatoribus Regni.

Wersja po polsku

Wielka Boga-Człowieka Matko. Najświętsza Dziewico!



Ja, Leh XI Wojciech Edward I - sukcesor Naszego dalekiego

Poprzednika Króla Polski Jana Kazimierza - z łaski Twego Syna Króla Królów, a Pana mojego i z Twej łaski Król, u stóp Twoich najświętszych na kolana padając, obieram Cię dzisiaj za Patronkę moją i mojego Królestwa Królową, i polecam Twojej szczególnej opiece, a obronie siebie samego i moje Królestwo Polskie z księstwami: Litewskiem, Ruskiem, Pruskiem, Mazowieckiem, Żmudzkiem, Inflanckiem, Czernichowskiem, etc., jako też wojska obydwu Narodów i wszystek mój Lud.

Wzywam pokornie w tym opłakanym i zamieszanym Królestwa mego stanie, Twego miłosierdzia i pomocy przeciw nieprzyjaciółom Świętego Rzymskiego Kościoła.

A ponieważ największymi dobrodziejstwami Twemi zobowiązany, czuję w sobie gorącą żądzę służenia Ci gorliwie z Narodem, przyrzekam więc mojemu, rządców i ludu imieniem Tobie i Twemu Synowi Panu Naszemu Jezusowi Chrystusowi, że Cześć Twoją wszędzie po krajach mego Królestwa rozszerzać będę.

Przyrzekam wreszcie i ślubuję wyjednać u Stolicy Apostolskiej, skoro tylko za przemożnem Twojem pośrednictwem i wielkim Syna Twego miłosierdziem zwycięstwo nad nieprzyjaciółmi, a szczególnie nad dzisiejszymi „Szwedami” odniosę, aby dzień ten corocznie dla Ciebie i Syna Twojego, na zawdzięczenie łask wiecznymi czasy obchodzono i święcono, i dołożę z Biskupami Królestwa starania, ażeby moje obietnice przez ludy moje wypełnione było.

Ponieważ zaś z wielką boleścią mego serca widzę, że wszystkie klęski, jakie w ostatnich siedmiu latach na moje Królestwo spadły jako to: zaraza, wojny i inne nieszczęścia, zestane zostały przez Najwyższego Sędziego jako chłosta za jęki i uciemnienie Ludu naszego; przyrzekam więc i ślubuję, że po odzyskaniu pokoju, użyję ze wszystkimi Stanami wszelkich sposobów, ażeby Lud mego Królestwa od wszelkich niesprawiedliwych ciężarów i uciśnienia uwolnionym został.

Spraw to o Najmiłosierniejsza Królowo i Pani, abym do wykonania moich przedsięwzięć, którymiś mnie Sama natchnęła, łaskę Twego Syna otrzymał!

*Do odczytania w Zielonej Górze w kaplicy Matki Bożej na Winnicy,
dnia 1 kwietnia A.D.2020 w 364 rocznicę Ślubów Lwowskich
Króla Jana II Kazimierza.*



Leh XI Wojciech Edward I Rex Electus Poloniae



MDCVI

364

MMXX

52. 17
1958
V O T U M

SOLENNE,

A

SERENISSIMO

J O A N N E

C A S I M I R O

R E G E P O L O N I Æ,

In Templo Cathedrali ad Altare majus, coram Imagine Beatissimæ MARIÆ Virginis, intra Missæ Sacrificium, ab Illustriss: & Reverendiss: D. Dño Nuntio Apostolico celebratum, immediatè ante Elevationem Venerabilis Hostiæ, universo Clero & populo audiente & annuente,

Senatuq; ac totâ Aulâ Verba Regia excipiente, seq; ipsdem obligante,

F A C T U M

Leopoli I. die Aprilis, Anno Dñi. 1656.

*Laurentij
Johannit Rudach
CVII
M*



Agna DEI Homi-
nis MATER & VIRGO
Sanctissima, Ego Joan-
nes Casimirus, Tui FI-
LII REGIS Regum, ac DOMINI
mei, Tuâq; miseratione Rex, sanctif-
simis Tuis advolutus pedibus, Te in
Patronam meam, meorumque Do-
miniorum Reginam, hodie deligo;
atq; me, meumq; Regnum Polonia-
rum, Magnum Ducatū Lithuaniam,
Ruffiam, Pruffiam, Masoviam, Samogi-
tiam, Livoniam, Czerniechoviam, &c.
Exer-

Exercitus utriusq; Gentis, Populos
universos, Tuæ singulari Tutelæ at-224358
q; Patrocinio cōmendo; Tuam opē
ac misericordiam, hoc in calamito-
so ancipitiq; Regni mei statu, con-
tra hostes S. Romanæ Ecclesiæ sup-
plex imploro. Et quia maximis ob-
ligatus beneficijs Tuis, impellor unā
cum Gente mea, ad novum idq; fer-
vidum Tibi serviendi desiderium;
promitto deinceps, meo, Satrapa-
rum, Populorumq; meorū nomine,
Tibi, Tuoque FILIO DOMINO JESU
CHRISTO, me, cultum ubiq; & ho-
norem Tuum, per ditiones Regni
mei, omni studio propagaturum.
Promitto præterea ac voveo, me,

omni

A 2

ubi

ubi præpotenti Tuâ intercessione,
& FILII Tui magnâ miseratione,
de Hostibus & præcipuè Suecis, vi-
ctoriam obtinuerò, apud S. Sedem
Apostolicam procuraturum, Tibi,
Tuoque FILIO in gratiarum actio-
nem, ut dies hic quotannis solennis
& festus, idq; in perpetuum, habe-
tur: daturumq; cum Episcopis Re-
gni mei operam, ut id, quod pro-
mitto, à populis meis impleatur.
Cùm verò (magno animi mei dolo-
re) luculenter videam, propter ge-
mitum & oppressionem hominum
conditionis plebeïæ, in Regna mea,
immissa à Tuo FILIO justo Judice
flagella, pestis, bellorum & aliorum
malo-

malorum per hoc septennium; Pro-
mitto insuper ac voveo, me seriò
cum universis Ordinibus, pace con-
stitutâ, rationes omnes initurum, ut
à gravaminibus injustis & oppressi-
onibus, Populus Regni mei exima-
tur. Fac ô misericordissima REGI-
NA & DOMINA, sicut eam mentem
mihi ad hæc concipienda Vòta de-
disti; ita gratiam apud Tuum FI-
LIUM ad eadem implenda impe-
tres.

Similiter quoque factum à Se-
natoribus Regni.

A 3

Hoch-

Relacja
Śluby Lwowskie
1 kwietnia (przed ołtarzem głównym) – 5 osób
oraz 25 kwietnia (kaplica boczna) – 52 osoby
A.D.2020
kościół pw. św. Stanisława BM
w Myszkowie



YouTube <https://www.youtube.com/watch?v=FX9qrPXyXs>

**WPIS Nr 24/04/2020
DO METRYKI KORONNEJ
z 26 kwietnia A.D.2020**
www.metrykakoronna.org.pl



www.sejmwalny.org.pl



www.królpolski.org.pl

A.D.1920 – A.D.2020
100-lecie zaślubin gen. Józefa Hallera z Bałtykiem



A.D.1320 – A.D.2020
700-lecie koronacji Władysława Łokietka
700-lecie odzyskania królewskiej państwowości



**20 stycznia A.D.1320 – Koronacja Władysława Łokietka na Króla Polski
po 182 latach tzw. rozbitcia dzielnicowego.**



MMXX